

Lluís Maria Xirinacs Damians

DIARI

Novembre de 2004 – 11 de febrer de 2005

Lluís Maria Xirinacs Damians
De novembre de 2004 a febrer de 2005

Edició en format electrònic: març de 2017
Transcripció exacta del quadern manuscrit.

Arxiu de **germanies** secció de la:

FUNDACIÓ RANDA LLUÍS M. XIRINACS

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) de Creative Commons

Cronologia al voltant dels fets relatats en aquest Diari:

2002:

11 de setembre: Lluís Maria Xirinacs participa en la commemoració del 25è aniversari de l'Assemblea de Catalunya al Fossar de les Moreres, amb un parlament que podem considerar una gran lliçó de memòria històrica, de visió de futur pel que fa a les ànsies de llibertat del poble català, i seguidor de la línia no violenta gandhiana de posicionar-se en favor dels febles, en aquest cas com a gest de solidaritat amb el poble basc. És denunciat i jutjat.

17 de desembre: Declaració de Xirinacs. La jutgessa li requereix presència de lletrat. Xirinacs s'hi nega. Ell no vol querellar-se. Ajudarà la jutgessa en la seva tasca en tot el que calgui. Aporta el vídeo sencer i la transcripció sencera del discurs. Ella no insisteix després d'haver suggerit l'advocat d'ofici sense èxit.

2004: L'advocat d'ofici li deixa un missatge al contestador del telèfon. El present Diari reflecteix tot el que gira al voltant d'aquest fet i d'altres.

2003. En el llibre «El terror, la pau i el sagrat» es publica la declaració que va fer davant del jutge en relació a la denúncia pel Parlament de l'11 de setembre de 2002 al Fossar de les Moreres entre altres escrits cabdals.

2005. Octubre. En presentar-se a una comissaria per renovar el DNI és detingut i empresonat durant dos dies.

* Canal YouTube **Fundació Randa – Lluís M. Xirinacs . Vídeos:**

A la web: www.lluismariaxirinacs.cat/wp obriu la pestanya *Mèdia* i cliqueu l'enllaç:

[Canal YouTube Fundació Randa-Lluís Maria Xirinacs](#)

Cerqueu: ***Xirinacs, en llibertat. Sortida de la presó.***

Enllaç directe al vídeo: https://www.youtube.com/watch?v=2HCPI5oUI_U

Divendres, 19 de novembre 2004

A les 18.30, José Baldomero Cabello del Moral, (T.: 913.56.12.87), advocat d'ofici imposit i, educadament, refusat per mi en el judici de l'Audiència "Nacional" de Madrid (Sala Penal. Secció 3a) celebrat, en absència meva a Madrid el 9 de març d'enguany, amb sentència, de 22 de març, de 2 anys de privació de llibertat i inhabilitació absoluta de 4 anys, em telefona a casa i, en absència meva, deixa el següent missatge: "He rebut un Acte de l'Audiència Nacional en el que s'ordena el seu ingrés en presó. Per tal com es pot fer efectiu en qualsevol moment, l'avisó immediatament de rebut. Si desitja alguna explicació, telefoni'm". Sense pensar l'he telefonat. S'havia acabat el temps d'oficina i he penjat. Després he pensat que no tenia advocat, per voluntat pròpia i que ignorava l'Audiència, el judici i la sentència. No he pogut evitar que els meus nervis rebessin una sotragada i que se m'instal·lés una mena de pes, difícil de suportar, entre el cor i l'estómac. Però l'esperit cantava: "Finalment ha arribat l'hora!"

Dissabte, 20 de novembre 2004

No he dormit gaire bé. Una angoixa corporal m'ha acompanyat tota la nit. En canvi la seguretat espiritual és completa. Mentre dormitava he fet conjectures sobre què havia passat després de 8 mesos de la sentència. Quan sortí la sentència, els diaris digueren que no entraria en presó per manca d'antecedents. (Antecedents històrics, sí que en tenia, però havien estat esborrats legalment, amb la concessió de la famosa amnistia, per la qual havíem lluitat tant antany). Jo creia que no aniria a la presó. I l'ordre d'ara seria produïda, potser, per una nova denúncia, un nou judici, una presó preventiva en espera del judici, una sentència igual i una presó de 2 anys per l'existència d'antecedents. La vegada passada, el jutge m'havia concedit llibertat provisional, sense fiança. Ara, no. Això pensava. Al matí i tarda no vaig dir res a la quinzena d'alumnes del meu curs "Cristianisme primer". Però el dia em resultà molt feixuc.

Diumenge, 21 de novembre 2004

Ens reunim 16 components de Germanies a Can Julià (Breda, La Selva) acompanyats per Teresa Domènech. Cal parlar de creixement del grup i de les condicions de segregació empresarial dels que es dediquen a "Promoció municipal de democràcia participativa", "Educació d'infants en la consecució de consens en assemblea" i "el Camí dels Països Catalans". Amor de fons. Grans discussions organitzatives i d'estratègia. Al final molt cansats tots. Abans de marxar els comunico la meva ordre d'empresonament. Consternació.

Dilluns, 22 de novembre 2004

Un cop cada dos o tres mesos, l'amic Jaume Chalamanch i jo ens reservem una jornada sencera per conversar de tot allò en què estem compromesos. Visitem diferents contrades de la nostra terra. Avui: Fresser amunt, Ribes, Planoles, Collada de Tosa, baixada al poble de Toses, Fornells de Muntanya (meravellós dinar), Planoles, Ribes. Bruguera. Coll de Jou entre el Taga i el Sant Amanç i baixada cap a Sant Joan de les

Abadesses i Ripoll. Hem parlat molt poc de la meva detenció. Ell pensa que serà un episodi curt. Cada dia, quan arribo a casa penso que trobaré l'ordre de presentar-me a la presó, per ingressar-hi. Miro la bústia amb el cor en suspens. Res de res. Tota la nit el meu cor tem la visita, intempestiva, de la policia... Cada soroll a l'escala...

Dimarts, 23 de novembre 2004

Poquet a poquet vaig preparant les coses per a la pròxima detenció. Roba. Papers. Diners. La feina de Randa. Avisos. Tota la vida he estat deixat i fluix en l'art de preparar esdeveniments futurs. No sé tenir una previsió precisa. Moltes coses les deixo a l'atzar o a la improvisació del darrer moment. Passa el dia sense novetat. A casa tinc contínuament por de què vinguin a buscar-me. Quan surto al matí i fins a la nit que no torno, respiro amb "llibertat condicionada". Les hores en què sóc fora són, cada dia, una propina. Unes hores més! Quina sort! Gràcies!

Dimecres, 24 de novembre 2004

Els meus amics que m'envolten, pateixen per mi. Però pràcticament tots m'entenen i m'accepten. Jo prou els dic que no pateixin, que la meva acció no va adreçada a ells, ans a aquells que o dormen en la ignorància, o són covards passius, o són col·laboradors actius amb l'Espanya opressora de la nostra nació, o és l'Espanya enemiga i invasora dels Països Catalans. Entre alguns amic i íntims corre la veu de fer, si m'empresonen, un acte de desobediència civil, llegint el diumenge, a l'acte patriòtic que es fa a les 12 del migdia, el mateix discurs meu, delictiu, de l'11 de setembre de 2002 al Fossar de les Moreres. Enric Fontanals no és un amic del cercle més íntim, però és un gran amic que sempre apareix en els meus moments difícils. Ha aparegut. Ve acompanyat de Joan Palou, del que es poden dir les mateixes coses que de l'Enric. Hem parlat tots tres. Em volen ajudar com sigui. Els explico el sentit de la meva posició. Vull que sigui un testimoni radical, clar, una referència per als qui vulguin veure. No vull ni la presó ni escapolir-me'n. Exerceixo la meva llibertat d'expressió a favor d'aquells que lluiten heroicament per l'alliberament d'Euskalherria, poble germà en l'infortuni. (Ho faig per ells perquè, potser, no sé trobar heroisme en els lluitadors que conec per l'alliberament del meu poble). Sóc amic d'ells, sóc enemic de l'Estat espanyol invasor. Ignoro Madrid i la seva Audiència "Nacional". Ignoro l'advocat que m'han imposat d'ofici. El dia en què es celebrà la vista oral no m'hi vaig presentar. O el meu poble és lliure i, aleshores, vull ser jutjat en el meu poble. O el meu poble és dominat i, aleshores, només aniré a la capital imperialista emmanillat, per la força, presoner dels ocupants. Això deia aquell dia. Avui els ho repeteixo als amics. Em respecten. Jo no interfereixo en les accions que ells vulguin dur a terme per ajudar-me al seu entendre. Ells no interferiran en les meves. En Palou m'ofereix un advocat de primera. Accepto parlar amb ell. Demà vindrà.

Dijous, 25 de novembre 2004

Vénen Palou i l'advocat Joaquim Escuder (605.88.62.50). L'advocat resulta ser una persona excel·lent. El deixo parlar com advocat. Explora tots els camins jurídics. Examina la sentència que li ensenyo. Em canvia la hipòtesi sobre l'ordre d'empresonament: El jutge em condemnà a 2 anys. Era el meu advocat qui havia de

demanar el no compliment per manca d'antecedents penals. No és obligat de concedir-ho per part del jutge. Cal demanar-ho. I no s'havia fet. Com he dit, no hi ha comunicació meva amb l'advocat d'ofici. Després de 8 mesos d'esperar debades, el jutge decideix tirar endavant l'execució de la sentència. Joaquim Escuder em diu que puc triar la presó més a prop de casa meva... però que imagina que per al meu testimoni em convé anar a parar a Madrid (!). També em diu que hi cap la possibilitat de demanar l'indult, ... però que coneixent-me (sap tot el que he dit a en Palou) no m'ho recomana. Aniria contra el testimoni. Conclusions: ell, per compte propi farà una gestió davant l'advocat d'ofici per saber si aquesta és l'explicació. M'entén i m'accepta com a persona amb tota la meva llibertat. Com el meu metge homeòpata, Joan Parés, aquest advocat acompanya i ajuda el "pacient" sense interferir en la seva voluntat.

Divendres, 26 de novembre 2004

Enmig de l'angoixa de "no se sap quan", segueixo la vida quotidiana. Aquest vespre ha tingut lloc a la seu de RANDA una trobada de coordinació davant la possible detenció meva.

Assistents: Núria Roig, Mercè Prat, Conxita Bella, Antoni Aceves, Josep Colet, Teresa Domènech, Jordi Costa, Cristina i Rosa Munté, Núria Breu, Claudi Romeu, Joan Palou (en nom de l'advocat Joaquim Franquesa), David de Cal Cabrit (Sant Antoni de Vilamajor), el germà de l'alcalde Andreu Majó d'Arenys de Munt. Al final ve Joan Parés. En Jaume Chalamanch i molts d'altres s'adhereixen i no poden venir. Altres haurien vingut si se'ls hagués avisat.

Fets: a propòsit del 19.11.04, ordre d'empresonament de LMXD. Ell ha dit que no fem res mentre no es produeixi la detenció. Proponem: Coordinar-nos per deixar preparades algunes accions per si es dona el cas (manifestos, pàg. Web, avisos a premsa, acte al Fossar). Reflexionen sobre la situació del país. Llegim entre tots, per torns, el text d'en Ll.M. sobre l'Apologia del Terrorisme (III-1979) ("El Terror... pp. 58-63). Moment molt emotiu. Després de les intervencions (la trobada ha durat una hora i tres quarts, ha anat molt bé segons el meu [cronista: Núria Roig] criteri) arriben a les següents conclusions: Si es produeix la detenció tenir les següents coses preparades: 1.- Roda de trucades a partir d'en Joan Parés. Anar davant de la Model. Seria una plantada permanent. No hem decidit els torns perquè volem veure qui hi serà. 2.- Oficina permanent. Comprem un mòbil a disposició dels qui es vagin fent càrrec de l'oficina per torns. Horari de 5 a 8. Dilluns: Núria Roig. Dimarts: Mercè Prat, des de davant de la Model (des del maig de 04 hi és tot el dia, dimarts, dijous i dissabtes en pro dels presos). Dimecres: Núria Breu. Dijous: Teresa Domènech. Divendres: Claudi i Conxita. 3.- Avisar premsa, ràdio i Tv (Catalunya Ràdio, TVC, El Punt, etc., dels primers ja tenim contactes). J. Palou: avisar també la premsa de la resta de l'Estat i d'Europa. 4.- Donar curs al manifest per tal que el signin les personalitats. Segons en Claudi R., podríem adreçar-nos al "Grup de Lideratge Català", que s'està creant. Quedem per dimarts vinent per tal de preparar el manifest (Cristina, Rosa, Claudi, Núria Breu, Conxita Bella i Núria Roig). 5.- Pensar també en visitar els partits. 6.- Penjar una pàg. web per a possibles signants particulars. 7.- Parlar amb la Teresa Clota per preparar l'acte al Fossar de les Moreres. Seria un diumenge a les 12h.: Lectura del Manifest d'en Ll.M.X, de l'11 de setembre de 2002. De moment ens comprometem: Teresa Domènech i Núria Roig a llegir els fragments penalitzats (desobediència civil). 8.- Fer circular el màxim

possible el text sobre “Apologia del terrorisme” d’en L.M.X. Reflexió: a veure si, a partir d’aquesta trobada, es remouen algunes coses, sense necessitat que es detingui ningú (Barcelona, Fundació Randa).

Dilluns, 29 de novembre 2004

Joan Palou em ve a veure. L’advocat seu, Joaquim Escuder ha telefonat a l’advocat d’ofici de Madrid, José Baldomero Cabello del Moral. No hi ha noves denúncies, ni, per tant, nou procés. Senzillament, la sentència del 22 de març em condemnava a 2 anys de presó. Deslliurar-me’n al·legant absència d’antecedents penals era feina meva o del “meu” advocat de sol·licitar-la i decisió del jutge – potestativa – de concedir-la. En el seu moment ni jo ni l’advocat ens vam mobilitzar. El jutge ha esperat 8 mesos. Se n’ha cansat. I ha dictat acte d’ingrés immediat a presó. Això és tot. Tanmateix Quim Escuder diu que potser encara sóc a temps de sol·licitar l’exempció de presó. Però cal demanar-la. El “meu” advocat obeint les meves ordres inicials de no fer res, no ha fet res referent a la meva part. S’ha limitat a trametre’m l’ordre del jutge, altrament seria ell el sancionat. Franquesa i Palou, molt respectuosament esperen la meva decisió. Crec que els faria feliços si jo demanava el favor al jutge. M’ho penso amb calma. La pilota és a la meva teulada. Finalment, seguint la meva línia neta d’“independència”, decideixo ignorar la petició, l’advocat, el jutge, la seva ordre d’empresonament i l’Audiència “Nacional” de Madrid. Mentre, han arribat les notícies i els detalls de la convenció de Fresno, de la Federació Internacional de Hoquei sobre patins. La Federació Catalana ha estat burlada, traïda, estafada... una vegada més. Fins i tot el conseller de la Generalitat, Caminero, diu sense vergonya que, mentre els catalans no tinguem Estat propi, no anirem enlloc. Han passat tantes coses, la llista de greuges és tan llarga que estem acostumats a empassar-nos-ho tot. No. Els meus amics saben que vull “NO”.
L’accepten.

Dimarts, 30 de novembre 2004

Torna a venir Palou. De part de l’advocat Escuder, em demana que sol·liciti del jutge una còpia certificada de la sentència. L’han de menester per a què, un cop pres, puguin demanar avantatges, com lloc de compliment de la sentència. M’ho torno a pensar. Palou pressiona. Dic, no. Em demana que em posi al telèfon. A l’altre extrem. Escuder. M’insisteix. Li dic que, de moment no. Veuré si exigeixo la còpia autenticada en el moment de la meva detenció. Totes aquestes decisions són el “nostre pa de cada dia” de la no violència. El seu camí va contracorrent. Cada pas és insòlit, imprevisible per a un món “políticament correcte”. Tanmateix cada vegada costa decidir-se, per anar a la contra i en especial és difícil acceptar de fer patir als amics. – Aquesta nit m’he despertat a les 3 de la matinada i he escrit el següent text: “1. Defenso la independència de la meva terra, els Països Catalans, com la d’Euskalherria i Galiza, dret de qualsevol nació. 2. Estic al costat dels qui lluiten per aquest alliberament. L’expressió meva d’aquesta voluntat produeix el meu empresonament per part de l’Audiència “Nacional” de Madrid. No hi ha llibertat d’expressió. 3. En protesta per aquesta decisió, enceto una vaga de fam rigorosa a partir del dia i hora de la meva detenció. L.M.X. Barcelona”.
Al matí veig a Manuel García Sanz. Ell em lliura un petit poema seu dedicat a mi:

“Dins la meva foscor / Penso en tu / Solitari enmig del buit / El meu ritme no és prou per seguir-te / I tampoc ho vols. / Saps que l’angoixa profunda és només nostra / I que la solució conjunta ens depassa. / Aquesta nostra íntima angoixa / Va pagant els deutes / De l’univers.”

Jo li lliuro la meva determinació escrita a mà. Li demano que la guardi sense ensenyar-la a ningú fins al dia de la meva privació de llibertat. Em diu que la guardarà i que ni tan sols la llegirà ell.

Dimecres, 1 de desembre 2004

En un moment de la tarda en què estava atabalat per mil coses se’m presenta, sempre sigil·lós, Jaume Chalamanch. Ell havia demanat hora a la Montserrat, la secre. Ella li respongué que aquella hora estava demanada per un altre. Però ell es presenta a l’hora demanada. Sortosament la cita anterior és curta i acaba aviat. Tanmateix el despatx brunzeix de persones. Atenc a en Jaume. Ell m’agafa pel braç i se m’enduu a la sala de fora on no hi ha ningú. “Massa soroll!”, diu. Ens asseiem. Em pregunta per les meves darreres determinacions. Penso que me les criticarà. I no. Em mira dolçament amb els seus ulls de llop que tot ho penetren. Després de deixar-me parlar, m’allarga un escrit que diu així:

“Senyor jutge.

“Ara que heu acomplert el vostre deure i heu fet detenir el meu millor amic, en Lluís M. Xirinacs, espero que el son reparador no us abandoni.

“Sapigueu, Senyor jutge, que el vostre poder se sustenta en la feblesa del Poble de Catalunya. El Poble de Catalunya fa molts i molts anys que se l’ha adormit. La mentalitat dels seus edils n’ha fet gent endreçada, obedient, parladora i llaminera de pensades llibresques. Els polítics elegits per a representar Catalunya han estat escollits a la imatge egoista i derrotada inculcada en l’esperit del meu poble.

“Si penseu, Sr. jutge, que posant en Lluís M. Xirinacs a la presó heu fet alguna mena de “justícia”, permeteu que us desdiguei! Qui l’ha realment engarjolat i fa justícia d’acord amb la seva debilitat és el poble de Catalunya. El Poble de Catalunya ha delegat la força de la dignitat i de la consciència a la mediocritat dels contubernis psicològics i econòmics, i a l’esperit feudal i retrògrad d’un grapat de famílies.

“Us faig saber que mentre en Lluís M. Xirinacs estigui detingut, cada nit aniré a “dormir” a la vorera del carrer Entença, davant la Presó Model, de les 22 hores fins a les 7 del matí. Esdevé especialment dolorós informar-vos que a la meva terra, el gram hi ha arrelat profundament i aquest és el lloc que em correspon per a solidaritzar-me amb un dels esperits més savis i generosos que Catalunya ha vist néixer. En el mateix lloc, en L.L.M.X. va lluitar durant 12 hores diàries des del 25 de desembre de 1975 al 20 d’octubre de 1977, per reivindicar els drets dels oprimits empresonats.

“El meu propòsit es limita a compartir la solitud i el patiment d’un home malalt i abandonat a un procés d’intencions amb la tàcita complicitat de la classe política i intel·lectual de la meva dissortada terra. No pretenc apel·lar a la vostra consideració, ni desvetllar les nobles arrels del meu gran Poble: no estic tan boig com per creure que aquests miracles es puguin realitzar de cop sobte. Simplement acompanyo, com puc i com el cor i el moment m’ho demanen, un dels meus mestres del coratge.

“Per acabar i abans d’entrar en un SILENCI ABSOLUT, durant 9 (nou) hores diàries, sense parlar o escriure, mentre en L.L.M.X. estigui detingut, és deure informar-vos que, en consciència i a partir de les 22 hores d’avui, aquest escrit és tot el que tinc a dir per

satisfereix els requeriments de qualsevol funcionari de l'Estat o mitjà de comunicació. Espero, Senyor Jutge, que fent honor a la categoria moral que desitjo atribuir-li, vostè compregui que dormir al carrer és un càstig suficient per un home, i que de ben poc serveix parlar per moure la llosa botiflera que aixafa la meva Terra i en Ll.M.X., el meu amic del cor.

“Amb la meva salutació distingida, Senyor Jutge, em quedo amb la contentació de confiar en la seva bona voluntat. Jaume Chalamanch. Cardedeu”.

Dissabte, 18 de desembre 2004

Han passat molts dies. L'Audiència Nacional calla. Visc en l'ambivalència de pensar d'una banda que em poden detenir en qualsevol moment i de l'altra que ho poden ajornar tant com vulguin i fins i tot oblidar-ho... fins que els convingui. Tanmateix no he variat gens la meva vida. Allò que ha variat és l'estat de consciència. Cada cosa que segueixo podent fer i que no podria fer en la presó és per a mi un present de valor incommensurable. Amb aquella sorda angoixa de fons, rosegadora, cada esdeveniment cobra una lluïssor admirable. És això viure... i no allò d'abans? - La gent, tothom, em pregunta si hi ha novetats. No n'hi ha. Fa un mes de l'avís pertorbador. Un grup d'amics ja ha celebrat 3 o 4 reunions – la darrera ahir – per preparar una resposta pública quan em detinguin. La primera fou el 26.1.04, que ja restà anotada en aquest diari.

Dijous, 23 de desembre 2004

He oblidat de consignar dues qüestions. La primera es refereix a l'escrit de Jaume Chalamanch, de l'1 de desembre. Ell em va dir que havia pres la decisió irrevocable de complir el seu contingut. Però em demanava que jo, si ingressava en presó, hi romandria “fent bondat”. M'hauria de prendre la meva privació de llibertat com unes vacances tranquil·les. Ell no sabia les meves decisions de 30 de novembre. Però se les ensumava i, amic de l'ànima com és ell, me les volgué estalviar. Li vaig dir que m'ho pensaria. Finalment al vespre el vaig telefonar i li vaig dir que “faria bondat”, però que ell es repensés també la seva presa de posició. Em pesava en la consciència que ell tingués de dormir al ras a l'hivern per a què jo passés “unes vacances pagades per l'Estat”. Temo, tanmateix, que la seva decisió és irrevocable. M'ha demanat silenci sobre tot aquest “pacte”. Tanmateix, com, suposo, és la seva voluntat, el pacte ha produït en mi un efecte tranquil·litzador. M'havia rondat pel cap el meu lliurament total.

La segona qüestió és que vaig rebre a finals de novembre (26.11.04) el text que transcriu a continuació d'un “ésser” anomenat Xamiat, a través de Cristina Munté, que diu que es limita a canalitzar les seves paraules. “Coneixem la teva duresa i de bell nou se't donen les gràcies des de mons de llum d'elevada freqüència. De bell nou se t'agraeix la teva coherència i el teu propòsit. La teva força prové de l'Esperit canalitzat a través del sentiment i totalment després i en harmonia amb una poderosa ment. Només t'advertim del perill, que tu coneixes bé, de la teva pròpia ira. Trobaràs sempre la pau en l'interior de la teva ànima, malgrat la intensa por que administres amb saviesa. Molts són al teu costat i són capaços de reconèixer part del teu elevat i fonamental propòsit. Gràcies per la teva fortalesa que ha minat de dolor el teu cos físic i emocional per les conseqüències patides que tu saps i assumeixes majoritàriament d'antuvi. Cal que mantinguis un contacte més estret amb el món que t'envolta i confiar més en els positius resultats de la teva vida molt més enllà d'ella. Pots estar segur de què el dia de sentir-te plenament

reconegut i recompensat és present en algun punt del teu Aquí i Ara, sense ombra de dubte ni por.”

Dimecres, 19 de gener de 2005

En Pep Almeda, patriota català íntegre, em proposa (per enèsima vegada) liderar/encapçalar decididament un moviment per a l'obtenció de la independència. Jo li he dit que arribava tard. La meua edat i la meua salut són/eren ja massa febles per servir aital responsabilitat. A més li dic que capto la feblesa de voluntat de la gent que clama (infantilment) per l'obtenció de la independència. Se'n va moix i trist. Li he dit que no. Aquesta nit he somiat que acceptava, he pensat que calia un planteig simpliciíssim. Fa més de trenta anys vaig veure l'oportunitat de l'Assemblea de Catalunya. Fa poc menys de trenta anys vaig veure l'oportunitat de la petició d'amnistia. Poc després vaig veure l'oportunitat de la Marxa de la Llibertat. Ara no fa un any que Lluís Planas ha ideat “El Camí dels Països Catalans” i en veig l'oportunitat. Aquesta nit, mig adormit mig despert m'ha semblat veure l'oportunitat d'una jugada forta a favor de la nostra independència. Heus ací la “primeríssima” redacció del manifest

“Organització popular de la independència dels Països Catalans

1.- Finalitat única: obtenció de la independència política i admissió com a nou Estat (en UE, ONU, etc. segons voluntat pròpia) dels Països Catalans (segons voluntat dels compromesos de cada País).

2.- Mitjà únic: manifestació-plantada, pacífica i orgànica (no massiva) permanent, a partir d'un dia a fixar (11 setembre 2014?) de comú acord, fins a obtenir la independència. [a l'estil dels ucraïnesos]

3.- Organicitat: Confluència de dos organismes diferents per a la independència:

A) Assemblea troncal dels Països Catalans (àmbit públic troncal)

(On es pot apuntar tota persona major d'edat que accepti el manifest)

- personal
- per territoris: comunitats de llar, de barri,, de país.

B) Xarxa sectorial dels Països Catalans (àmbit públic sectorial)

- de treballadors productius de béns i serveis (on es pot apuntar tota persona amb voluntat de treballar)
- per sectors: primari: agricultura, ramaderia, pesca, mineria...
secundari: energies, metall, tèxtil, químic...
terciari: educació, informació, finances, esports, salut, turisme, cultura, administració pública, sindicats, col·legi, professors, gremis... (entitats, cooperatives, fundacions, ONG).

4.- Procés únic: Preparar la manifestació-plantada única

Campanyes informatives, expansió.

Creixement de les dues organitzacions: Informatització

Accessibilitat

No clandestinitat

Manteniment actualitzat de les dues organitzacions.

Aquesta és la primera versió del manifest d'un procés que potser no s'esdevindrà mai.
Cal afegir-hi:

3 C) No entren els partits polítics (àmbit oficial polític)

- Aquells que tenen representació parlamentària ja tenen en les institucions el camí per treballar-hi.
- Els que no en tenen "disposen d'un sistema electoral per obtenir-la".

Diumenge, dia 23 de gener

Segueixo amb el somni del dia 19:

La revolució catalana "Independència – 2014" dels Països Catalans.

«2014- Independència dels Països Catalans»

Ho demano des del meu País: el Principat de Catalunya. Espero que s'hi sumin els catalans dels altres Països. M'han demanat liderar aquest moviment. Assumeixo el liderat mentre les meves forces ho permetin. Es farà tot com jo digui. No aspiro a comandar la nació un cop sigui independent.

La finalitat és la "Manifestació/Plantada" (concentració mantinguda indefinidament) a les 12 del migdia del dia 11 de setembre de 2014 a la Plaça de St. Jaume de Barcelona en reclamació de la independència política, primàriament, formada per persones individuals agrupades segons les respectives comunitats territorials; secundàriament per representants de les entitats sectorials.

- Fase preparatòria:

1. Cada 11 de setembre del 2005 al 2013 es farà una manifestació/plantada per la independència, no mantinguda al Passeig de Gràcia de Barcelona, en hora que no interfereixi les manifestacions sindicals, primerament sectorial i secundàriament troncal.
- Sense crits, en silenci, sense pancartes amb eslògans. Només amb cartells, senyeres o penons indicatius de territori o d'entitat.

- Cada persona individual adulta serà el subjecte bàsic del compromís; vingui d'on vingui, si estima la independència dels Països Catalans serà benvinguda.

Signarà el compromís en un document amb les dades personals, el territori on habita, treballa, dorm i passa les festes i vacances, així com, en el seu cas, les entitats laborals i voluntàries a les que pertany.

Buscarà dues persones adultes que vulguin comprometre's personalment i que vulguin, a llur torn, buscar-ne altres dues i així successivament.

Assistirà als controls de qui l'ha convençut i controlarà els seus propis compromesos. Li farà constar el nom i núm. dels dos compromesos captats per ell.

El moviment determinarà un número de compromís a cada un d'ells.

-Es tracta de fer palesa i efectiva una voluntat decidida col·lectiva d'esdevenir independents. La història, la geografia, l'economia, la llengua, la cultura, els esports, el folklore, el dret, les institucions, les associacions, l'imaginari simbòlic col·lectiu, etc. són els elements materials necessaris per fundar la reclamació de la independència. Però la voluntat de ser independent és la condició cabdal per a tenir dret a la independència i per a establir-ne el fet.

- Cal que, qui es compromet, assumeixi els riscos previsibles respecte a salut, imatge, status social, economia, llibertat i vida. I cal que s'obligui a si mateix en tot cas a practicar la noviolència i la no clandestinitat en els actes del nostre moviment.

No córrer ni aturar-se.

Exèrcit disciplinat d'alliberament nacional. Per complir aquests punts mínims caldrà molta disciplina. No diners. M'he decidit, malgrat sembli artificios, a què cadascú busqui dos nous compromesos i només dos. Si en troba més caldrà que els condueixi a buscar un enllaç encara no saturat. Caldrà deixar les antipaties de banda.

** A continuació, hi ha dibuixada una taula en la que es pot comprovar el possible creixement del moviment des de l'11 de setembre de 2005 fins a l'11 de setembre de 2014. També hi ha un possible formulari per tal que s'hi apunti qui hi estigui interessat.*

Divendres, 28 de febrer de 2005

He parlat de "2014-Indep." a Lluís Planes, Núria Pujolàs, Mariona Pascual, Jaume Chalamanch, Pep Almeda i Claudi Romeu. De resultes de llurs suggerències plantejo el següent nou redactat:

ARA ÉS L'HORA!

2014- INDEPENDÈNCIA DELS PAÏSOS CATALANS

Manifest-programa de l'organització popular "Ara és l'hora!" per a l'assoliment de la nostra independència.

1 – Finalitat única: Obtenció de la independència i admissió internacional dels Països Catalans com a nou Estat (a UE, ONU, etc.).

2 – Mitjà únic: Manifestació-Plantada. Concentració mantinguda, orgànica, pacífica i permanent, a partir d'un dia de 2014 a fixar de comú acord fins a obtenir la independència.

3 – Lleva única: Tres i només tres cada un. Cada persona compromesa busca el compromís de només tres persones més, i així successivament, tot convocant-ne disciplinadament el creixement posterior. En cada cas cal un compromís signat amb les referències personals.

4 – Organicitat: Manifestació-Plantada no massiva, organitzada per barris, municipis i comarques, a títol personal (no com a partits, entitats o sectors, que ja tenen llurs àmbits propis).

5 – Procés senzill: Assaigs periòdics públics, una o dues vegades a l'any, de concentracions prèvies (només mantingudes una hora), descentralitzades o centralitzades.

6 – La política: Els partits polítics ja tenen el seu àmbit i les seves oportunitats electorals per accedir a les àrees de poder i proclamar la independència. A més se'ls girarà molta feina a causa de la gestió de les conseqüències polítiques d'aquesta acció popular fins establir els termes jurídics de la independència, les corresponents passes oficials i les condicions de política econòmica que se'n derivin.

Barcelona, 1 de gener de 2005

** A continuació, hi ha redactat un Document personal de compromís i també una taula de càlcul del possible creixement del moviment amb aquest sistema proposat.*

I el Modus operandi següent:

- 1 – Entrevista entre enllaç anterior i candidat. Lectura manifest. Explicació dels termes del compromís.
 - 2 – Compromís del candidat. Fitxa complimentada. Document signat en poder del signatari. Còpia cap al registre nacional. Assignació de número.
 - 3 – Destí. Cap al país, regió, comarca, municipi, districte, barri. Selecció d'enllaç territorial.
 - 4 – Abans de sis mesos trobar 3 persones que es vulguin comprometre (enllaços posteriors). Repetir el procés 1-3 en el nou nivell.
 - 5 – Entrevista mensual amb enllaç anterior sobre la marxa del creixement.
 - 6 – Entrevista mensual amb els tres enllaços posteriors sobre la marxa del creixement. Substitució d'enllaços ineficaços.
 - 7- Avís de concentracions prèvies locals o nacionals.
 - 8- Assistència a les concentracions prèvies locals o nacionals.
 - 9- Avís de la Manifestació-Plantada final mantinguda.
 - 10 – Participació en la Manifestació-Plantada final mantinguda.
- * Cal obtenir codis administratius territorials. Preparar base de dades consultable. Àngels.

A propòsit de “Les 20 negacions de l'hinduisme”. Cal inserir:

Observació essencial: L'hinduisme no prohibeix ni el desig, ni l'objecte del desig. Doncs, cal interpretar el sentit de les 20 “negacions”: En dos sentits igualment vàlids:

- a) Negar l'esclavitud, la dependència del desig o de l'objecte del desig. Negar no poder deixar un desig (compulsió) o un objecte de desig.
- b) Privar-se voluntàriament, alegrement, per un temps o per sempre d'algun desig o d'algun objecte de desig, en ofrena a la divinitat, a la humanitat...

Dissabte, 29.1.2005

Reunió a la Sala Escarré de l'Espai Ciemen del "Grup de Lideratge", liderat per Claudi Romeu. Assistents: Jordi Domènech, Claudi Romeu, Enric Fontanals, Hèctor López Bofill, Blanca Serra, Agustí Soler, Jaume Soler, Torrent (Joaquim) en nom de Guillem Chacón (de la Franja), i L.L.M.X. Per la independència. Conclusions:

El nostre grup anomenat NOSALTRES o sense nom, cercant líders però abandonant l'exclusivitat (per a qualsevol individu com a tal, prescindint de relacions polítiques) es dedicarà:

- a) a aplevar grups per la independència i
- b) promocionar una Taula, Congrés, Federació o Assemblea d'entitats que es declari independentistes.

Emissió: 15 febrer. Participació (Ateneu). Congrés per la independència. Dia 5 de març. Reunió 13 març.

Diumenge, 30.1.2005

Proposo a Manuel García fer d'enllaç meu per a la lleva 2014. Em demana molts detalls. Tots dos temem que sigui un nou intent fracassat. Al matí n'he parlat a Jaume Farré, Cristina i Rosa Munté. Ja es volien ajuntar.

Dijous, 10.2.2005

He parlat d'"Ara és l'hora!" amb Lluís Planes, Núria Pujolàs, Mariona Pacual, Jaume Chalamanch, Pep Almeda, Claudi Romeu, Joan Parés, Àngels Baldó, Antoni Aceves.

Divendres, 11.2.2005

Abandono el projecte "Ara és l'hora!" per inoportú. No troba el ressò adequat.

Lluís Maria Xirinacs Damians

Novembre de 2004 – 11 de febrer de 2005